

ANUL II.

Nr. 5

SIBIU,
1 Februarie
1931.

Supliment la foaia „Lumina Satelor“ | Un număr din foaie costă: Lei 2'50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.“) 100 Lei.

Rugăciune.

*Stăpâne-atotputernic, Stăpâne adorat,
Mi-e sufletul de patimi adânc împovărat,
Și-atât de mult de ele acum să scap aş vrea,
Dar e 'nzadar... căci cade înfrântă voia mea.*

*Stăpâne-atotputernic peste pământ și cer,
Milostivirea-ți mare eu umilit o cer,
Acum când mă înghite a patimilor mare
Și sufletu-mi cuprins e de chin și 'ngrijorare:
Arată-mi calea dreaptă ce duce spre lumină
Și dă-mi putere nouă să mă înalț din tină.
Revarsă peste ochii-mi învăluși de jale,
Un strop din apa vie a bunătății Tale,
Ca să privesc cu milă de-acuma înainte
La cei ce tac și sufăr, slăvindu-Te, Părinte!
Stârpește 'n mine dorul de bogății deșarte;
Nu vreau nici când în viață să am de ele parte.
Sămânța urii rele, ce 'n mine a 'ncolțit
Și m'a făcut atâta de-am plâns și-am suferit,
Stârpește-o, Părinte, căci sunt la fel grădinii
Pe care-au năpădit-o urzicile și spinii.
Stăpâne-atotputernic, — izvor de bunătate —
Prea bine știi că fost-am rob negrelor păcate,
De-aceea sub imboldul părerilor de rău
Cerșesc cu umilință sfânt ajutorul Tău:
Răpește al meu suflet din ghiarele pierzării,
Și dă-mi să beau din apa izvorului iertării;
Călăuzește-mi pașii de-acum pe altă cale
Și 'nvață-mă de-apururi să fac vrerile Tale.*

Ion Bătrâna, Voivodeni.

Și azi se fac minuni prin puterea Duhului Sfânt.

Revista plină de dar »Fântâna Darurilor« dela București, ne istorisește în numărul ei mai nou o prea mișcătoare poveste a zidirii unei biserici noi în o parte mărginașe a marelui oraș. E vorba de o biserică înălțată în mijlocul unor oameni, din cei mai puțin ascultători și mai puțin învoiți a-și pleca genunchii înaintea lui Dumnezeu.

Preotul încredințat cu păstorirea acelei părți de oraș, a văzut că lui îi lipsesc acolo două biserici: întâi biserica duhovnicească, cea care se află în sufletele și în inimile oamenilor, și apoi și cea cu pereți de zid... Preotul s'a pus pe lucru și a întărit întâi biserica cea duhovnicească. Atâta s'a trudit, până a făcut din necredincioși, credincioși. Iar când

a văzut că în suflete s'a întemeiat acum biserica, adevărată credință, și că lumea simte apoi și nevoia (trebuința) bisericii celei văzute, ca locaș de închinare, — a pornit năzuința sa întru aceasta. Și istorisește cucernicul preot, că Dumnezeu n'a lăsat neîncununată de dar strădania sa. Și anume, prin arătări, ca minuni, i-a ajutat lui. Întâi o vedenie neînchipuită de flacăra luminoasă, i-a arătat, odată, lui și la mai mulți credincioși, locul pe care să ridice locașul sfânt de închinare.

Dar locul pe care ei au văzut flacăra, nu era al lor ori la îndemâna lor, ci — al unei femei oarbe. Nici nu s'au gândit să-l ceară dela biata femeie, doar oarbă fiind, îi trebuia pentru a se ajuta în nenorocul ei. Ci iarăși Dumnezeu a în-

trevenit în chip cu totul minunat: Prin Duhul sfânt i-a șoptit femeii, și într'o zi ei se pomeniră cu vestire dela femeia oarbă, că simte în sine o puternică chemare de a cinsti locul acela pentru a se zidi pe el sfânta biserică, — despre care auzise și ea și o dorea sufletul ei. Mare a fost și mirarea și bucuria credincioșilor, și puternic îmbold pentru ei, ca să facă și ei tot ce pot pentru ridicarea Casei Domnului, pentru care până acum în două feluri și-a arătat voința sa... Să facă și ei macar cât oarbă...

Și — biserica s'a ridicat, strălucitoare, atrăgătoare și la Domnul chemătoare.

Și acum a urmat minunea

cea mare: Oarba, în care ardea sufletul de dorul înălțării unei biserici pe locul ei, — și-a căpătat vederea!

Și încă o minune, la fel de prețioasă: Poporul cel mai necredincios ce trăia în acele lature de oraș, e azi poate cel mai alipit de Domnul: cercețează cu multă însuflețire Casa Lui, ascultă cu adâncă evlavie sfânta slujbă și soarbe cuvântările luminate ale preotului său, adevărat apostol neobosit.

Atâtea minuni a săvârșit Domnul în jurul ostenelelor unui luminat slujitor al său, preotul Șerpoianu. Fie Domnul laudat, care și astăzi face minuni, acolo unde închinătorii Lui vrednici se arată de ele!

Și când nu izbutești, — să te gândești că poate Domnul te-a cercat pe tine!...

...Și aruncaseră învățăceii Domnului mrejele lor toată noaptea în mare, și nu au putut vâna nimic... Iar când, în zori de zi, a venit Domnul la ei, și ei s'au plâns Lui de neizbânda lor, le-a zis lor:

— Mai aruncați odată mreaja, de-a dreapta parte!... — și iată că nu o mai puteau trage de mulțimea peștilor!

Așa pătim și noi, frate creștine, de atâtea ori în viață. Alergăm după lucruri ce ni le credem de trebuință, și de atâtea ori nu izbutim. Ca și învățăceii din scriptură. Și ei au aruncat mreaja lor ca simpli vânători, — și n'au prins nimic. Domnul le-a zis s'o mai arunce: Atunci ei au aruncat o plini de credință! Căci știau că cuvântul Învățătorului lor e sfânt și ascultat de Domnul Dumnezeu. Și iată credința lor s'a împlinit, că nu mai puteau trage mreaja de mulțimea peștilor, — cari par'că și ei cu bucurie se îmbulzau ca să se aducă pe sineși jertfă spre hrana Celui ce i-a poftit pe ei!

Apoi așa e, dragă creștine, și în toată viața noastră. Dacă multe încercăm și în puține izbutim, e pentru puținătatea credinței noastre!

O pildă mult grăitoare. Ne aduc foile știrea, că în orașul Londra, astăzi chiar și îndrumarea trecerii lumii pe uliți, se

face, la marile ei încrucișeri — cu mașina. Acolo unde altădată stăteau 4 sau 8 sergenți (polițiști) și îndrumau scurgerea lumii de oameni, de trăsură, de automobile, — azi stă unul singur pe o mașinărie isteț întocmită, și de pe aceea, prin semne luminoase noaptea, prin table departe văzute ziua, îndrumă singur rîurile de oameni și de mașini gonitoare. Iar cei trei sau șapte soți de muncă și de câștig din trecut, sunt dați de-o parte!... Da. Dar în același timp cetim și aceea, că în Anglia stau, cu fețele nemulțumite, pe la toate colțurile ulițelor, prin toate orașele, *cinci milioane de muncitori fără lucru!* Și statul e silit să verse rîuri de bani pentru a-i ajutama în lipsa lor, — ca să nu iasă din asta un lucru primejdios pentru toți!... Căci nici odată n'au fost atâtea mașini de tot felul, dar nici atâtea sărăcie ca azi, în mândra Anglie!

Ce vedem noi în asta? Pedeapsa lipsei de credință și de iubire creștinească a celor ce, iscodind tot felul de mașini, se aruncă la ele cu lăcomie și cu lipsă de iubire pentru deaproapele, vrând fiecare numai pentru sine un lucru cât mai ușor, cu cheltuială cât mai puțină și cu câștig cât mai mare, fără să-i pese că lovește în

putința de trai a deaproapelui, că-i rupe aceleia bucătura dela gură... Omul care a lăcomit la folosul »mașinei« cutare, nici n'a băgat de samă cum el vrea, prin aceasta, sărăcie și mizerie semenului, cum a aruncat nemulțumirea în atâtea familii cari trăiau după lucrul pe care îl face azi mașina lui. Și s'a bucurat el un timp de »câștigul« mai mare ce i-a adus mașina. Dar bucuria nu-i de lungă durată, — ca a nici unui lucru care nu e pornit din gând curat, creștinesc. Azi cei cu »binele« sunt neliniștiți. Până nu erau atâtea mașini, ei vedeau în jurul lor rîuri de oameni cari se bucurau că puteau câștiga ceva, și le mulțumeau cu fețe senine când le dădeau plata lor, — azi văd groase valuri tulburi, cari în ori ce zi pot fi o amenințare pentru ei!... Și de aceea sunt siliți a rupe din venitele lor mărite, pentru a ajuta pe acești nemulțumiți.

Unii sunt nenorociți, ceialtați nu-s fericiți!...

Așa-i în mare. Așa-i în mic.

Pentru aceea, creștine bune, întoarce-ți întru toate câte plănuiești, câte începi, gândul la Domnul, și numai aceea întreprinde, ce-ți spune gândul tău curat, sufletul din tine, că e și spre plăcerea lui Dumnezeu și spre a deaproapelui tău.

Mrejele voastre pe cari le aruncați după un câștig, să nu fie nici odată murdărite de noroiul dorințelor nedrepte, lipsite de iubirea cea cu lăpădare de sine alui Hristos...

Frați prea laudați.

— Din Dumbrava Roșie. —

Minunată și vrednică de mare laudă e purtarea unor frați ostași, despre cari ne scrie o soră năcăjită a noastră. Iaca scrisoarea:

20 Ianuarie 1931.

Eu subsemnata soră în Iisus Hristos, Smaranda Obadă, din com. Dumbrava-Roșie, cătunul Cut (jud. P. Neamț), — va fac cunoscut, spre lauda celor vrednici de laudă și spre mărirea lui Dzeu, că fiind eu paralizată (neputincioasă, oloagă) de picioare de 14 ani, sunt foarte creștinește ajutată de frații și surorile ce suntem înscrise, cam 46 de persoane, în Oastea Domnului, și cari mult mă mângăie și ajută, încât nu sunt vrednică a mări pe Dzeu pentru ajutorul Său prin ei... Scriu eu despre fapta lor, nu ca să-i laud, că ei nu așteaptă laudă, ci poate va fi pildă și altora, cu ce inimă să se întoarcă spre cei bolnavi și neajutorați. Frații de aici se adună adeseori la mine acasă, dacă eu nu pot merge unde s'ar aduna ei, și aci țin program: întâi 3 rugăciuni, zise și cântate, apoi cetire din Psal-tire, Acaftist, Paraclis, și iară cântări creștinești, că știm până acum vre-o 30.

Iar în zile de Dumineci și sărbători, satul nostru vede ceva frumos de tot: Noi mergem cu toții la biserică, iar fiindcă eu, oloagă cum sunt, nu pot, vin frații și mă ridică

pe brațele lor și mă pun în trăsura și mă duc la biserică cu ei, și două fetițe mă țin de brațe și mă ajută.

Eu îi binecuvintez pe toți, să le fie brațele de aur și inima tot așa!...

Rămânea-vor aceste chemări glas ce răsună în pustie?

Din Craiova, — și din multe alte părți.

Doi buni abonați ai noștri din Craiova ne scriau încă în lunile din urmă a anului trecut, următoarele:

Urmărind cu luare aminte mișcarea ce o desfășoară Oastea Domnului, ne-am bucurat mult văzând cum ostașii din toată țara se adună și, în cântări și rugăciuni, laudă și măresc pe Domnul. Și sufletul nostru a început a însăta după bucuria fraților noștri de aiurea.

La noi, în orașul Craiova încă s'ar găsi multe suflete cari s'ar alătura la atât de mângăetoarea mișcare. Dar durere, la noi nu s'a gândit încă nimenea ca să formeze această Oaste luptătoare împotriva păcatului. Totuși noi nădăjduim, că Domnul nostru Iisus Hristos nu ne va lăsa, ci ne va trimite și nouă un lucrător în această vie.

Căci nu se mai poate fără ea! *Aici avem demulțitor câteva feluri de adunări potrivnice sf. noastre biserici și credințe, adunări de: Adventiști, Baptiști și Evangheliști, și cum se mai numesc acești rătăciți. Va fi lăsată turma noastră blândă, ca acești lupi să rupă din ea pe rând, fără ca ei să fie atacați prin o mișcare luptătoare și apărătoare ca Oastea Domnului? Am auzit că mult prețuitul frate Opreșan a fost în toamna trecută aici la Seminar și ar fi vorbit elevilor despre Oastea Domnului. Tare ne-ar fi bucurat sa fi venit la una din Conferințele ce se țin în ziua Soborului, ca să lămurască la tot poporul ce se adună atunci și care e dornic să audă învățăturile despre mântuire. Sau să vie de aci încolo, d-sa sau alt misionar luminat. — Să ne vie!, spre-a Domnului bucurie, întărind nădejdea vie, în a lui împărăție!*

Abonații din Craiova:

N. Dumitrescu, C. Androne.

Tipărim aci această chemare a unor suflete bune și credincioase și de lucrul Domnului dornice. Cât de mult am vrea,

Cu ce aş putea eu să le răsplătesc? Cu nimic. Dar poate Dzeu, și eu pe El îl rog să le răsplătească!

Sora întru Hristos:
Smaranda Obadă, din Cut.

ciocase, această cerere cinstită a lor înaintea celor chemați a-i asculta. Și vor fi ascultați.

Scrisori.

Teatru religios la Săsciori. De sărbătorile Crăciunului.

— Repetat de 3 ori! —

În sărbătorile Crăciunului tr., Oastea Domnului, a dat un teatru religios, în școală. S'a predat piesa cu Nașterea Domnului: »Prinosul îngerilor« (de Lia Hârsu), de către tinerimea din Oaste, sub conducerea inv. M. Stoicuța. Acest teatru religios, a stârnit multă însuflețire în sat. A trebuit să se dea producțiunea de 3 ori, ceea-ce nu s'a mai pomenit pe la noi. A doua zi de Crăciun s'au făcut 2 producțiuni: una ziua pentru copii, alta seara pentru cei mari. Seara a fost atâta lume, încât cu mare greutate s'a putut ține ordinea în îmbulzeală. Cei de afară, — cari n'au avut loc — ar mai fi umplut încă o sală. A trebuit astfel, ca a treia zi, să se dea încă o reprezentație... La sfârșitul producției, lumea a rămas cu părerea de rău că n'a ținut și mai mult. Par'că nu-i venea să plece.

Pe lângă piesa de teatru, au mai fost și alte puncte de program. Astfel, fr. ostaș inv. I. Ciuchendea, — venit cu frații din Șugag — a recitat cu mult duh poezia: »Darurile Domnului« de V. Militaru. Fratele Opreș, luând cuvântul, a tâlcuit pe larg, cu texte din sf. Scriptură, despre darurile pe care omul le are dela Dumnezeu și pentru cari dator e să-I mulțumească. Sora El. Lainard din Șugag, a cântat frumos câteva cântece. Un alt frate, a vorbit pe larg despre Zacheiu vameșul și despre minunata sa întoarcere la Dumnezeu. Vameșul Zacheiu auzise despre Iisus, și în sufletul său se născu dorința de a-L cunoaște, de a-L vedea pe Prorocul minunat, care săvârșea atâtea minuni. Și de bucurie că Iisus l'a învrednicit a intra în casa lui, dăruit'a jumătate din averea sa săracilor și făcutu-s'a mântuirea casei lui. — Și vorbitorul întreabă:

Iubite frate! Tu ai auzit de Iisus? De bună seamă ai auzit, chiar de multe ori. Dar s'a născut în tine dorința de a te apropia de El, a-l vedea de aproape, a-l cunoaște? Ce te-a împedecat de a veni la el, așa ca Zacheiu? Ascultă-ți în tăcere, dorința tainică a inimii și pornește și tu în grabă în căutarea lui Iisus. Nu-ți trebuie multă alergare. El e aproape de tine. E lângă tine, nevăzut. De când te așteaptă, și tu te ții departe de El... Urmează pilda lui Zacheiu!... — Așa, frumos și plăcut, a pilduit vorbitorul, întorcând multe inimi bune spre Domnul...

A treia zi s'a repetat de nou programul cu câteva schimbări de puncte.

Așa poporul nostru credincios, a avut la Săsciori zile de îndoite sărbători sufletești de Crăciun. Slăvit fie Domnul.

R.

Dornicii de umblat în Calea Domnului — ne cer Călăuzitori.

— Doamne, om nu am. —

Din tot mai multe părți ne vin plângeri, sau poate mai bine zis tânguri, dela suflete dornice de a umbla în calea Domnului, și — nu are cine să-i conducă. Ne cer nouă, să le trimitem îndrumători și povăzitori. Dar ne cer aceea, ce nici noi nu putem da. Ar trebui să fie azi, pe lângă fiecare Episcopie cel puțin zece misionari (propoveditori), cari să alerge în toate părțile unde se cer. Dar la așa ceva nici gândi nu ne putem, azi, când și pe cel unu pe care Episcopiile noastre îl ceruseră guvernului țării, și-l și căpătaseră, ca început, pe lângă fiecare Episcopie, guvernul l-a șters din bugetul anului de față.

Până va da Dumnezeu vremuri mai bune, — iaca ce putem să facem: Să dăm de știre în foaie despre locurile cari cer propoveditori și povăzitori. În acea parte se va afla, poate în al 3-lea, al 4-lea sat, un început bun de Oaste, cu vre-un preot, învățător sau alt cărturar meșter în cuvânt. Aceia să audă glasul chemător și să se ducă la locul de unde vine chemarea! Să jertfească puțin timp și trudă, căci D-zeu îi va răsplăti pe ei pentru aceasta. Să ducă cu ei și câțiva cântăreți, meșteri în cântări duioase și dulci de ale Oastei, aceia să cânte în adunarea ce o vor ținea cu cei doritori. Vor învăța și cei de aci cântări și rugăciuni, cetiri și tâlcuiri, și vor merge mai departe ei singuri. Apoi vor duce și ei aiurea sămânța prinsă la ei.

Suntem datori să ne cercetăm unii pe alții și lumină să ne împrumutăm unii altora, așa cum din lumina de Paști a preotului în noaptea Invierii, creștinii iau, dându-o mai departe printre ei...

Peste câmpul larg de credincioși, cari își trăesc azi viața lor de rând, fără să și bage de seamă cum s'au depărtat în

atâtea privințe, ori în toate privințele, de Domnul și de datorițele lor de creștini, — în mijlocul hotarelor arse de focul păcatelor, — răsar tot mai multe ostrovuri verzi, pline de pășunea credinței bune, îndreptate, și udate de izvoarele limpezi, răcoritoare și de viață dătătoare, ale învățăturilor evanghelice, de cari sunt dornice azi atâtea suflete.

Conducătorii câte unui astfel de ostrov de sănătate sufletească, să se simță plăcut îndatorați Domnului, a fi ei »misionari« (ducători de propoveduire mai departe), pentru ținutul din jurul lor, — până Dumnezeu ne va aduce împrejurări mai norocite, ca să avem misionari anume pregătiți, și cu puțința de a alerga, cu lumina lor mai mare, peste tot locul.

Noi vom vesti prin foaie unde se cer ducători de lumină nouă, — cei mai apropiați de acel loc, să iee asupra lor sarcina dulce a apostoliei și să alerge acolo unde aud o chemare. Că suflete bune și drepte sunt cele ce chiamă, — și datori suntem lui Hristos a merge la ei și a-i ajuta.

Iaca câteva astfel de cereri:

În com. Brîznic (jud. Hunedoara), au mai intrat în Oastea Domnului: Cerce Ion, Dan Petru, Maria Bota n. Josan, — din Vorța, Goie Andronic; din Făgețel: Dan Salomie; din Bretea, Cărbune Căji Veronica. — Și ar mai intra, și Oastea ar spori și înflori, dar nu are încă un conducător însuflețit pentru ea.

Se cer la Boloja, Poieni, Hodiș, Morlaca, j. Cluj.

— La Bârzava (jud. Arad) se cere ajutor.

La încheierea foii aflăm că frații Ostași din Tăuți, au și alergat dela depărtare de 24 klm. să fie de ajutor. Dar plutonierul de jandarmi, neînțelegător, i-a oprit a se aduna fără »autorizație« și i-a provocat ca în 24 de ore să plece din comună. Am scris la Pr. S. S. Episcopul Grigorie al Aradului, să le vie în ajutor. Vă va veni. Fiți pe pace bunilor frați din Bârzava!

O îndreptare.

În Nr. 3 al »Oastei« a. c. s'a tipărit un raport »Cum aleargă sufletele bune după pășune sufletească«, în care se spunea că frații cari au călătorit dela Ciumeni și Telega la București, s'au dus la o adunare a »Oastei Domnului« în Parcul Carol. Raportul era greșit întru atâtea, că acea adunare nu era de a »Oastei Domnului«, ci altă adunare, tot bisericăscă, a »Asociației Patr. Miron« care își are organizația sa deosebită, dar care în raport nu era scoasă la iveală, de unde confuzia. Pentru adevăr, îndreptăm.

In Oaste au mai intrat:

Din Belinț (Bănat): Ioan Veche, Mărie Hațeg, Cosana Jurca, Sofie Vidu.

Din Dumbrava Gugei (j. Someș): Doboș Ioan a Anișcăi cu soția sa Dochia și fiii: Gavrilă, Simion, Susana și Maria, Bâl Gavrilă, Tătar Ioan și soția Anuca, Sagmar Maria, Sagmar Ana, Franț Ana, Doboș Viorica.

Din com. Ruși-Ciutea: Ion Iliuță cl. IV. primară și Maria Iliuță elevă cl. III. primară frați de sânge, copii surorii Catinca V. Iliuță, văduvă de războiu.

R A P O A R T E

despre lucrările și adunările Oastei Domnului.

Grupul București

(Raportul Nr. 46).

La adunarea din 8 Ianuarie au luat parte, pe lângă frații Lascarov-Moldovanu și Oprișan, — Părintele Toma Chiricuță și Părintele Ouatu.

Părintele Chiricuță a adăncit textele referitoare la Botezul Domnului. S. Sa a arătat, în linii de lumină, figura Inainte Mergătorului care netezea căile lui Iisus prin chemarea la pocăința.

Botezul în Iordan a lui Iisus, era de trebuință pentru împlinirea întregului plan al mântuirii. E o dovadă de ascultare a lui Iisus până în amănunt. Botezul înseamnă îngroparea lui Iisus în mormântul păcatelor noastre. Cei ce primeau botezul cu apă, lăsau acolo păcatul. Și apa pe care o turna Ioan pe capul lui Iisus mai înseamnă sângele curățirii, al spălării, al ertării, — sângele care avea să curgă pe Golgota.

Duhul lui Dumnezeu, coborât în chip de porumbel, deasupra capului Celui neprihănit, n'a fost văzut decât de Ioan. Căci el singur era cu »inima curată«.

Faptul că Iisus venea din Galileea, are o însemnătate deosebită. Galileea era a neamurilor. Semn că Iisus venea pentru mântuirea neamurilor.

Cuvintele ce au coborât din cer la Botezul lui Iisus și cari au fost auzite: »Acesta este Fiul meu« prea iubit, în care sălășluiește dragostea mea sunt o mângâiere pentru toate veacurile. Știut fiind că Dumnezeu e dragoste și că Iisus este sortit în fața lumii, de Dumnezeu, ca să fie dragostea însăși, acesta e un cuvânt de mare mângâiere pentru toți trudiții și îndoelnicii.

După felurile cântări creștinești din »Oastea Domnului«, fr. Oprișan, a citit din scrierile sale cu privire la mucenicia Sfântului Marcu Evangelistul (bătut cu pietri în Alexandria), Cleopa (ucis în care a recunoscut pe Domnul înviat), Simion (vărul primar al Domnului, răstignit), Iacob »fratele Domnului« (cel dintâi episcop al Ierusalimului, bătut cu pietri și lovit cu lemne); Sf. Evangelist Luca (mort mucenicește în Teba); Varnava (tovarășul Sf. Apostol Pavel, ucis de Greci și Evrei cu pietre, îngropat de creștini cu originalul Evangheliei lui Matei), Anania din Damasc (ucis cu pietre), Timotei mucenicul Sf. Pavel (ucis cu ciomegele în vremea unui prasnici idoleșc în Efes), Clement (episcopul Buchariei, suferind mucenicie 28 de ani de la tirani). Această pomenire făcută de purtătorul nostru de cuvânt asupra martirajului (muceniei) câtorva sfinți numai, din uriașul convoiu al trecutului Bisericeii, a fost făcută pentru a se arăta ce datorăm noi »prietenilor« lui Hristos: Sfinților.

— La adunarea dela 15 Ianuarie după rugăciune și după câteva frumoase cântări conduse de părintele Ouatu, a grăit fr. Lascarov Moldovanu despre »Care e vremea cea bună pentru creștini«, arătând, din Epistola Sf. Apostol Pavel către Romani, că vremea cea rea, în înțelesul lumii, este tocmai vremea cea bună, spre a sluji Domnului. »Bucurați-vă în nădejdea mântuirii« (Rom. 12, 12) este, în ori-ce vreme, dar mai ales în vreme grea, busola creștinului care știe unde merge. Când ești prigonit, să nu blestemi, ci să binecuvintezi (Rom. 12, 14), iată prilejul ce-ți dă ție vremea »rea« ca să fii deasupra ei. A ști să te bucuri cu cei ce se bucură și să plângi cu cei ce plâng (Rom. 12, 15), este a rămâne un veșnic biruitor. A nu umbla după »lucrurile înalte, ci a rămâne la cele smerite« (Rom. 12, 16) este o lozincă de călăuzire minunată în vremea când »lumea« are altă prețuire despre viață...

Se cântă »Cu noi este Dumnezeu«. Apoi Părintele Ouatu, mănecând dela textul din Luca 13, 23—24, stăruie asupra cuvântului »nevoști-vă să intrați pe ușa cea strâmtă« care e Iisus. Oamenii vin adesea la El dar se înșală că rămân în El, de vreme ce nu fac voia Lui.

Fratele Oprișan a grăit despre greșita noastră înțelegere de a ne ruga numai când socotim că avem ceva de spus lui Dumnezeu. Noi trebuie să ne rugăm cu rînduială, regulat, cum mâncăm și răsuflăm regulat. Și, ori când, noi avem ce ruga pe Domnul: dacă nu pentru noi, măcar pentru alții.

Secretariatul Oastei.

Din Rebrișoara

— la Telciu —

Zelosul frate Vasile S. Matri și soția sa Ioana de aici, întocmind mai multe cântări religioase, au plecat împreună cu vestitorul Ales. Vrară din Maeru, în com. Telciu, ca să ude sămănătura sfântă. S'a slujit sf. Liturgie de 3 preoți, și ne bucuram că vom găsi lume cu care să grăim despre Domnul și Căile lui. Dar, durere, cucernicii preoți necunoscându-ne au crezut că vom fi ceva sectari, și și postul de jandarmi ne-a luat la întrebări cu multă neîncredere și mult ne-a ispitit.

Dar cum lucrează Domnul de multe ori și prin cei ce-s porniți împotriva Lui: Tocmai prin asta s'a atras luarea aminte a lumii asupra noastră mai mult ca prin alte chemări, și când ne-am așezat în casa fratelui înțelegător Dumitru Mărtar, a venit la noi lumă de nu o încăpea casa. Aci am citit rugăciuni, în genunchi, și am citit psalmi și am cântat. Fratele Iarda Petru a ținut o cuvântare ca o predică, încât mulți lacrimau de plăcere și bucurie. Și cei ce nu încăpeau stăteau pe

la ușă și pe afară și povesteau de mișcarea ce se propoveduește. Și așa am sta până bine după miezul-nopții lăudând pe D-zeu și cerând să întoarcă pe toți cei mulți de drumurile necredinței, spre căile luminate ale Oastei Domnului.

P. I.

Din Căbești (j. Bihor).

Subsemnatul ostaș Miron Abrudan, m'am luptat să mai aduc la picioarele Crucii și pe alții, și am adus pe părinții mei și încă pe niscai vecini, de tot vre-o 15 ostași. Și iară m'am rugat scumpului Mântuitor să ne mărească secerișul, și bunul D-zeu ne-a ascultat.

În 7 Decemv. am rugat pe părintele administrator Ioan Botis să înființăm și aici o Oaste a Domnului, căci este lipsă, că dușmanul diavol are seceriș prea bogat cu ai săi argași și cu sectarii care spun

că nu este iad și nu este rai! Părintele bucuroș ne-a stat într'ajutor și în Școală am făcut adunare, deschisă cu »Impărate Ceresc«...

Părintele Botiș a vorbit despre Oaste, despre Sectari și despre vremile pe cari le trăim. Eu smeritul ostaș am cetit din evanghelia zilei și am tâlcuit câte ceva din sf. Scriptură; apoi s'a cântat »Apleacă-mă Iisuse«, — după cari dl. inv. director Gheorghe Mihoc a cetit din carte »despre oaste« îndemnând pe toți la lupta bună. S'a încheiat cu Tatăl Nostru.

S'a recrutat vre-o 20 de suflete care s'au înscris în Oaste înțelegându-ne că în fiecare Duminecă să facem adunare, dar și Luni și Vineri seara. Dela adunare am mers la sf. vecernie. Fie Domnul lăudat că a trimis Vântul Duhului sfânt și peste comuna noastră.

Miron Abrudan, ostaș.

Povața noastră, tot una este.

Din câteva locuri ne vin scrisori dela ostași, cari se plâng, că preoții sau învățătorii nu le-ar sta la îndemână așa cum dânșii le cer, și din asta se iscă colo-colo chiar încordări și supărări între unii ostași și cărturarii locului.

Cei ce ne trimit plângeri de acest fel, să nu se supere dacă nu le punem în foaie. Ar fi să suflăm și noi în mica flacăra rea ce se va fi iscat ici-colea. Pe când rostul nostru, și al tuturor Ostașilor Domnului, e să propoveduim *pacea, iubirea, bună-învoirea*, și tot Duhul cel bun, care acesta e biruitor peste pornirile potrivnice. Se gădesc încă mulți, — și preoți și mireni, — cari nu țin că e de trebuință să formeze ori să conducă chiar, o Oaste și în satul lor. Unii, cari au credincioși foarte buni și alipiți la sfânta biserică, și pe unde sectarii nu s'au ivit, — pot avea stări sănătoase în satul lor. Și pentru ca acele stări să nu slăbească, n'au decât să se pună pe lucru, să predice mult și bine, la biserică, la înmormântări, la ori-ce prilejuri de slujbă, însuflându-și credincioșii pentru Domnul și pentru toate cele plăcute Lui. Ei pot fi și fără o nouă înjghebare.

Unde totuși se ridică unii credincioși și înfiripă un început de »Oaste«, pe care cei chemați nu o îmbrățișează însă, avându-și ei părerea lor că sunt buni lui Iisus și fără a se osebi dintre cealalți credincioși, ca »ostași«, — aci Ostașul sau ostașii nu au rostul de a lua îndată la răspundere pe ceialalți frați creștini, că de ce nu întră și ei în începutul de »Oaste«. Dacă Ostașii știu că au luat hotărâri plăcute lui Hristos, lăpădându-se de unele sau de multe păcate, de cari ceialalți creștini nu s'au legat a se lăpăda (deși poate mulți s'au lăpădat, fără a se scoate pe sine la iveală cu această hotărâre a lor), — acolo Ostașii

să dea bună pace celorlalți creștini și să caute a atrage și dintre ei în Oaste, *numai prin purtarea lor frumoasă, cuvioasă, ferită de păcate!* Ei să meargă la biserică mai regulat ca ori-cine alții (așa cum ar fi *datori* toți creștinii a merge), să facă fapte de po-căință curată creștinească, de milostivenie, de jertfă sfântă, de tot ce e bun și frumos, — și nu se va afla preot care să nu bage de samă acest lucru și să nu iubească pe acești cei mai buni credincioși din biserică sa. Asta e singura »armă« a Ostașului lui Hristos, pentru a cuceri pe toți! Și cu ea va și cuceri. Să ferim frumosul nume ce îl au azi »Ostașii Domnului«, de ori-ce întinare a lui cu ponosul că cineva ar fi ostaș al vrajbei între frați. »Pace vouă!«, »Pacea mea dau vouă«, »Pacea mea las vouă«, repeta Domnul Iisus de atâtea ori. Și și pentru cei ce îl prigoneau pe El, încă se ruga Tatălui său din Ceruri: »Iartă-le lor, Doamne, că nu știu ce fac«...

Și prin acest dumnezeesc duh al bunătății și al iertării, a biruit lumea! — Noi ne chemăm unii pe alții: »Mai lângă Domnul meu, mai lângă el«. — Să nu uităm dar nici în clipele noastre de trecătoare supărări, pilda Lui, chemarea Lui.

De sine înțeles, preoții pot da și mai vartos strălucite pilde de această dreaptă înțelegere a lui Iisus. Ba-s datori a fi ei mai înțelegători decât alții, cari nu au atâta știință despre Iisus și despre darurile prin care a cucerit și a adunat în jurul Său lumea...

În Oaste au mai intrat:

Din com. Horgești: Maria C. Mitrea și Irina Mitrea.

Din Jina (j. Sibiu): Nic. Prode, Elena Prode, Ana Popa, Paraschiva Dordea, Ioan Streulea, Ilie Bogdan cu familia.

S'a tipărit a doua oră cartea „CORABIA LUI NOE“.

Una din cele mai plăcute cărți dela »Lumina Satelor« a fost cartea cu tâlcuirea pe larg a potopului. O mărturie despre plăcerea cu care s'a cetit e și faptul, că în decurs de un an s'a desfăcut în 10 mii de exemplare și acum s'a tipărit a doua oră în a 20-a mie de exemplare.

E o carte par'că a nime scrisă pentru vremile și oamenii de azi. Ea a eșit în lume ca un strigăt de deșteptare a păcătoșilor. Ea cheamă pe oameni în numele Domnului să se lase de răutăți și

să intre îndată în Corabia mântuirii, căci vine urgia cea mare.

Ostașii Domnului și toți cei cu râvnă pentru lucrul evangheliei, pot avea în această carte un bun sprijin pentru sufletul lor și un mare ajutor pentru aducerea sufletelor la Mântuitorul.

Cartea s'a retipărit în format mai mic și cu litere mai mari și mai citețe. Cartea are 104 pagini și 17 minunate icoane religioase, dintre cari e luată și cea de aci.

Prețul cărții e numai 15 Lei.

Botezul lui Isus.

*A ieșit pe vremea-aceea,
Când Pilat domnea 'n Iudeea,
A lui Zaharia fiu,
Ca să predice 'n pustiu.*

*Din păr de cămilă-avea
Haină lungă, și-o curea
Mijlocul de-și încingea;
Cu lăcuste se hrănea,*

*Și cu miere din păduri. —
El dădea învățături,
Oamenilor cuvântând:
Pocăiți-vă curând,*

*Că cereasca 'mpărăție
Nu-i departe, și-o să vie, —
Pomii sterpi vor fi tăiați,
Și 'n văpaie aruncați.*

Trimisă de **Pecican Petru**,
elev. cl. III-a., Micălaca.

Din Petroșani (jud. Hunedoara):
Arzen Iosif (rom. cath.), Florea Petra,
Lucian Maria, Muntean Victoria, Toll
Ileana, Eugirean Iosif, Eugirean Otilia.

Din Rod (jud. Sibiu): Nicolae
Stanciu și soția Maria.

Poșta Redacției.

.....

Fraților din Țelna. — Dacă aveți foaia asta »Oastea Domnului« adunată, duceți-o și o arătați celor ce vă spun că n'aveți voie a vă aduna și a vă ruga și a cânta cântări bisericesti, — ca să vadă în câte sute de locuri, și chiar în București, cei alăturați la această mișcare nu-s oprit de nici o deregătorie, fiind ei buni credincioși ai sfintei noastre biserici. Arătați-le (dintr'un număr mai din vară a »Luminei Satelor«) ce a vorbit Inalt Prea Sfințitul nostru Metropolit Nicolae în Sinodul Arhiepiscopical despre Oastea Domnului, pe care In. Pr. S. Sa o binecuvintează și o îmbrățișează și laudă pe preoții și mireni ce o slujesc pe ea. Și nu credem că vă vor mai spune că n'aveți drept să vă adunați. Rugați-i chiar pe domnia-lor, să vă fie conducători și povățuitori, — de ce v'ați bucura și ne-am bucura cu toții. — Numai vrajbă să nu porniți în jurul lucrului, ci lucrați cu Duhul blândeței, credinței curate și al înțelepciunii.